

Sygn. akt OS 13/2017

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
z dnia (...) r.

w składzie:

Przewodnicząca: **Barbara Dubiel**

Sędziowie: **Piotr Fałdyga - sprawozdawca**
Jarosław Edeński

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu (...) r. sprawy ze skargi na postępowanie radcy prawnego (...) na skutek odwołania wniesionego w dniu (...) r. od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r. sygn. akt RD-(...) o odmowie wszczęcia dochodzenia

postanawia:

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r., (t.j. z 2017 r. Dz. U. z 2017, poz. 1904) oraz w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1870) utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego o odmowie wszczęcia dochodzenia.

Przewodnicząca:

Barbara Dubiel

Członkowie:

Piotr Fałdyga

Jarosław Edeński

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia (...)r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych odmówił wszczęcia dochodzenia ze skargi Pani (...) na postępowanie radcy prawnego (...) wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera znamion przewinienia dyscyplinarnego, tj. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych.

Podstawą rozstrzygnięcia był następujący stan faktyczny:

W dniu (...) roku do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęło pismo (skarga) (...) datowane na dzień (...) roku stanowiące wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radcy prawnego (...).

Z w/w pisma wynikało, że radca prawny (...) miał reprezentować Skarżącą (...) przed organami ścigania w sprawie złożenia zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa na szkodę (...) oraz podejmować wszelkie działania w imieniu Mocodawczyni dotyczące osoby (...). Skarżąca podkreślała, że mimo przyjęcia wynagrodzenia za prowadzenie sprawy radca prawny nie podjął czynności zmierzających do należytego reprezentowania Skarżącej. Ponadto, zgodnie z treścią skargi, p. (...) zarzuciła radcy prawnemu działanie na jej szkodę, z uwagi na niezłożenie zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa, nawiązanie kontaktu ze sprawcą ewentualnego

przestępstwa oraz zlecenie Mocodawczyni samodzielnego ustalenia świadków. Skarżąca opisała również zachowanie radcy prawnego, który z powodu wyrządzonej szkody (przytrzaśnięcie palca i uderzenie Skarżącej w okolicach skroni i oka drzwiami od samochodu) nie udzielił jej pomocy. W podsumowaniu skargi Skarżąca wyraziła wątpliwość, czy zachowanie radcy prawnego (...) jest zgodne z etyką zawodu.

W ramach czynności sprawdzających w piśmie z dnia (...) roku stanowiącym odpowiedź na skargę Obwiniony podniósł, że okoliczności przytaczane przez p. (...) są nieprawdziwe. W ramach wykonywanych czynności zawodowych radca prawny podjął się analizowania sprawy pod kątem prawnym, a także za wiedzą i uprzednią zgodą swojej Mocodawczyni składał wizyty w Szpitalu (...) nr (...), zakładzie pielęgnacyjno - opiekuńczym w (...), w Fundacji (...), prowadził rozmowy telefoniczne i uczęszczał na spotkania z żoną p. (...) i jej pełnomocnikiem, skarżącą, a także p. (...) (siostrą p. (...)). Wszelkie te czynności były pracochłonne i rozciągnięte w czasie oraz dokonywane za wiedzą i zgodą mandantki. Początkowo, p. (...) była przekonana o zasadności złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, co jednak nie znalazło odzwierciedlenia w okolicznościach sprawy. Według Obwinionego zlecenie dotyczyło de facto umieszczenia (...) w placówce leczniczej, a nie składania zawiadomień do organów ścigania, mimo pierwotnej treści pełnomocnictwa. W tym też kierunku radca prawny podejmował kroki prawne. Radca stwierdził, że wszystkie czynności w zakresie niesionej pomocy prawnej zostały wykonane należycie pomimo, że otrzymana kwota nie pokryła wszystkich wydatków i włożonego nakładu pracy. Dodatkowo, Obwiniony podkreślał, że nie ponosi winy za uszkodzenie przez Skarżącą palca, ponieważ w momencie powstania szkody, siedział on na fotelu kierowcy. Poza tym, Obwiniony udzielił p. (...) pomocy w związku z zaistniałym zdarzeniem, a następnie z ostrożności, aby nie zrobiła sobie krzywdy za każdym razem otwierał i zamykał przed nią drzwi od samochodu.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie ocenił, iż w świetle przeprowadzonych czynności sprawdzających postępowanie radcy prawnego (...) nie wypełnia dyspozycji **art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz jakiegokolwiek Kodeksu Etyki Radcy Prawnego** w związku z czym nie można mówić o popełnieniu przez radcę prawnego przewinienia dyscyplinarnego. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie dokonując oceny pisemnych wyjaśnień radcy prawnego (...) z dnia (...)r. dał wiarę tym wyjaśnieniom uznając je za rzeczowe, wewnętrznie spójne i logiczne oraz nie budzące wątpliwości przez co mogące stanowić podstawę do dokonywania w oparciu o nie ustaleń faktycznych.

Uzasadniając podstawy rozstrzygnięcia Rzecznik stwierdził, że w treści skargi zostało wyrażone ogólne niezadowolenie Skarżącej, w związku z działaniami podejmowanymi wobec jej osoby przez radcę prawnego (...). Ocena całokształtu okoliczności dokonana przez Skarżącą jest, zdaniem z-cy Rzecznika przerysowana, biorąc pod uwagę stan faktyczny niniejszej sprawy dyscyplinarnej.

Z treści skargi i odpowiedzi na skargę nie wynika, aby radca prawny dopuścił się działań sprzecznych z prawem, zasadami etyki, godnością zawodu, czy naruszył obowiązki zawodowe. Dokonując oceny faktów, trudno mówić o jakichkolwiek naruszeniach przepisów prawa, w tym korporacyjnych, skoro Obwiniony postępował zgodnie z obowiązującym prawem i w interesie swojego Mocodawcy. Działania podejmowane przez radcę prawnego, a mianowicie częste konwersacje z zainteresowanymi bądź uczestniczenie w spotkaniach w szpitalu, zakładzie pielęgnacyjno - opiekuńczym oraz fundacji były częścią zlecenia i nie spotkały się ze sprzeciwem

Skarżącej. Analizując sprawę pod kątem prawnym, radca jako profesjonalny pełnomocnik doszedł do przekonania, że złożenie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa jest zbędne, dlatego zaniechał dokonania tej czynności. Wyjaśnienia z dnia (...) roku złożone przez radcę prawnego Z-ca Rzecznika ocenił jako wiarygodne i w sposób dokładny opisujące wszelkie podjęte w sprawie czynności, kwestię spornego wynagrodzenia oraz zdarzenie w wyniku którego p. (...) doznała uszkodzenia palca. Ponadto, w ocenie Rzecznika Dyscyplinarnego, zarzuty nagannego zachowania ze strony radcy prawnego podnoszone przez Skarżącą powinny być poparte konkretnymi dowodami, z których jednoznacznie wynika bezprawność czynu lub niegodne postępowanie radcy prawnego. Subiektywna ocena czynności pełnomocnika nie jest wystarczająca, aby przypisać jego działaniom znamiona przewinienia dyscyplinarnego, a osobie radcy prawnego winę.

W niniejszej sprawie Obwiniony postępował zgodnie z doświadczeniem nabytym w toku wieloletniej praktyki i w sposób profesjonalny. Trudno doszukiwać się w zachowaniu radcy prawnego (...) działań polegających na wyłudzeniu wynagrodzenia, niewywiązaniu się z treści umocowania, czy uszkodzeniu ciała. Czynności podejmowane w zakresie udzielonego pełnomocnictwa były uprzednio przedyskutowane z Mocodawczynią. Ponadto Z-ca Rzecznika zwrócił uwagę, że p. (...) skrupulatnie wykonał niezbędne czynności pomimo honorarium, które nie pokryło wszystkich kosztów (choćby dojazdów na spotkania, przyjazdów po Mocodawczynię do miejsca jej zamieszkania, kosztów połączeń telefonicznych). Z-ca Rzecznika nie znalazł podstawy do zakwestionowania tej tezy. Udzielenie pomocy w chwili przytraśnięcia przez Skarżącą palca było prawidłową reakcją ze strony radcy prawnego i organ dyscyplinarny również i w tym zachowaniu nie dopatruje się winy. Analiza treści skargi i odpowiedzi na skargę nie wskazuje nawet w najmniejszym stopniu na niegodne, nieetyczne, czy bezprawne zachowanie radcy prawnego. Stanowisko zajmowane przez radcę prawnego w sprawie powinno być wynikiem wyłącznie jego poglądów - nawet gdyby nie spełniało oczekiwań klienta (T. Scheffler (red.), *Kodeks Etyki Radcy Prawnego. Komentarz*, Warszawa 2017, wyd. elektroniczne). Oceniając czynności dokonywane w sprawie przez p. (...) należy stwierdzić, że nie są nieprawidłowe, ale zgodne z literą prawa i etyką radcy prawnego.

Konkludując, niezadowolenie Skarżącej z kierunku działań podjętych przez radcę prawnego i uprzednio uzgodnionych z Mocodawczynią nie mogą być podstawą formułowania zarzutów dotyczących naruszenia zasad etyki czy przepisów prawa. Nie można również przypisywać radcy prawnemu zarzutu niewywiązania się z obowiązków zawodowych mimo otrzymania wynagrodzenia, jeżeli wysokość wydatków i nakład pracy znacznie przekroczyły otrzymane honorarium, a także jeżeli wszystkie uzgodnione czynności zostały w pełni podjęte. Brakuje również dowodów, aby p. (...) z winy radcy prawnego odniosła obrażenia ciała. Nieuzasadnione zarzuty, które nie mają oparcia w dowodach, nie mogą stanowić jedynej podstawy, zmierzającej do ukarania radcy prawnego w postępowaniu dyscyplinarnym.

Mając na uwadze powyższe, Z-ca Rzecznika uznał przedmiotową skargę za bezzasadną i odmówił wszczęcia dochodzenia.

Od opisanego powyżej postanowienia skarżąca wniosła w dniu (...)r. (data pisma (...)r.) za pośrednictwem Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie odwołanie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w Lublinie.

W odwołaniu skarżąca stwierdziła, iż nie zgadza się z orzeczeniem I instancji. Nie sformułowała konkretnych zarzutów w stosunku do treści postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego.

W uzasadnieniu odwołania skarżąca podnosi argumenty tożsame z zawartymi w treści skargi. Skarżąca opisuje szczegółowo zdarzenie z dnia (...)r., podczas którego uszkodzono jej palec.

Skarżąca nie wносиła formalnie wniosku w zakresie orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne.

Postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie o odmowie wszczęcia dochodzenia ze skargi na postępowanie radcy prawnego (...) jest prawidłowe.

Tezy odwołania stanowią jedynie polemikę z ustaleniami poczynionymi w toku postępowania przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie. Brak jest de facto w złożonej skardze zarzutów o charakterze merytorycznym dających podstawę do innej oceny zdarzeń stanowiących podstawę rozstrzygnięcia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela zatem w całości ocenę dokonaną w toku postępowania wyjaśniającego.

W sposób poprawny merytorycznie Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie jako za niezasadny uznał zarzut naruszenia zasad etyki zawodu radcy prawnego, który nie został w sposób precyzyjny opisany w Skardze, lecz sprowadza się do wykonania czynności radcy prawnego poza formalną treścią pełnomocnictwa. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stoi na stanowisku, iż Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP słusznie podzielił argumentację przedstawioną przez radcę prawnego (...) w pisemnych wyjaśnieniach z dnia (...)r.

W niniejszej sprawie brak jest poparcia stanowisk stron jakimikolwiek dokumentami (poza kopią pełnomocnictwa) co jednak nie daje podstawy do uznania zasadności zarzutów zawartych w skardze. Analiza wyjaśnień stron stanowi wystarczającą podstawę do wydania rozstrzygnięcia o charakterze merytorycznym.

Radca prawny (...) miał prawo do wykonania i wykonał szereg czynności faktycznych zmierzających do wykonania zlecenia. Pewną niezręcznością, co jednak nie stanowi podstawy do formułowania jakiegokolwiek zarzutu, jest formalny brak zmiany zakresu udzielonego pełnomocnictwa.

Okoliczności opisane w skardze oraz odwołaniu nie prowadzą do wniosku, iż zachowanie obwinionego stanowi czyn wypełniający dyspozycję **art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych oraz art. 28 ust. 3** oraz innych postanowień Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z czym nie można mówić o popełnieniu przez radcę prawnego przewinienia dyscyplinarnego

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP dokonał prawidłowej oceny treści pisma procesowego w tym zakresie. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie jest organem właściwym do kwalifikacji zachowania radcy prawnego w pozostałym zakresie wynikającym z treści skargi (uszkodzenie ciała).

Decyzja Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie o odmowie wszczęcia dochodzenia ze skargi na postępowanie radcy prawnego (...) odpowiada w pełni przepisom prawa mającym zastosowanie w niniejszej sprawie.

Niniejsze postanowienie jest ostateczne.

Przewodnicząca

Członkowie

Barbara Dubiel

Piotr Fałdyga

Jarosław Edeński